

En
arm Synders vemodige
Klagemaal

over

at han al sin Tid har fortørnet sin Gud,
forloret sin Sjæl, forspildt sin
Himmel og Salighed,

Troster sig dog ved Jesu Christi
Forsoning, beder Gud inderligten forlade
sig alle sine Synder, og slutte sit
kummerfulde Liv med en
salig Dod og en ærefuld Opstandelse,
af

P. Davidsen i Nanen.

Til Trykken befordret af

Ole Sivertsen.

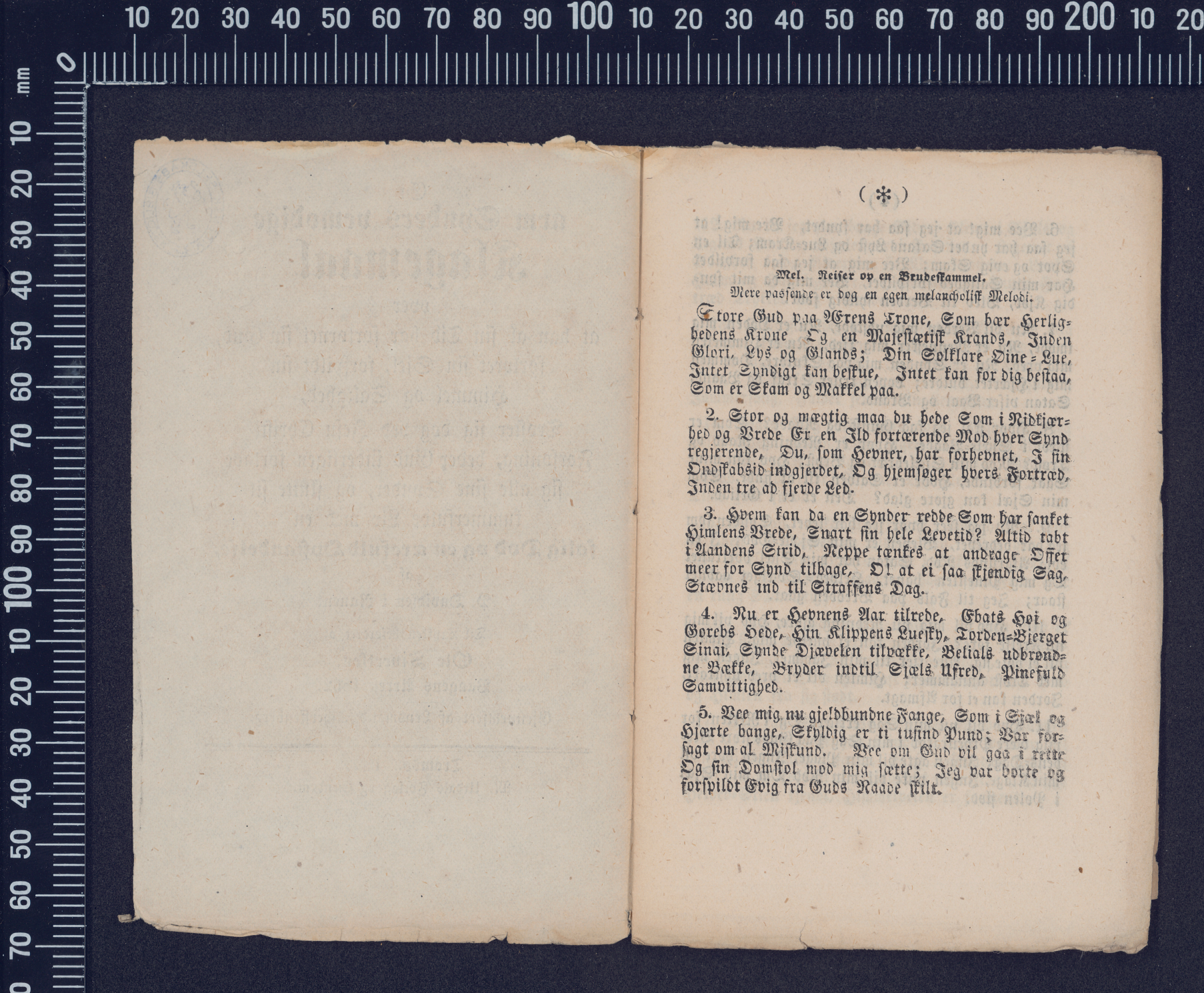
Naagens Arrest 1862.

Gjennemseet af Lensmand Scherffenberg.

Tromsø. 1862.

M. Urdals Forlag og Eiendom.

V box 28:836

(*)

to Løstørelse ... *mel. Reiser op en Brudekammer.*

Mere passende er dog en egen melancholisk Melodi.

Stor Gud paa Vrens Trone, Som bær Herlighedens Krone Og en Majestætist Krands, Inden Glori, Lys og Glands; Din Solklare Dine = Lue, Intet Syndigt kan beskue, Intet kan for dig bestaa, Som er Skam og Maffel paa.

2. Stor og mægtig maa du hede Som i Midtjærhed og Brede Er en Jld fortærende Mod hver Synd regjerende, Du, som Hevner, har forhevet, I sin Dandskabsid indgjerdet, Og hjem søger hvers Fortrad, Inden tre ad fjerde Led.

3. Hvem kan da en Synder redde Som har sanket Himlens Brede, Snart sin hele Levetid? Altid tabt i Aandens Strid, Neppe tænkes at andrage Dffer meer for Synd tilbage, O! at ei saa skjendig Sag, Stærkes ind til Straffens Dag.

4. Nu er Hevnens Aar tilrede, Gbats Gøi og Gorebs Hede, Hin Klippens Luesky, Dorden-Bjerget Sinai, Synde Djævelen tilvæffe, Belials udbrændne Bakke, Bryder indtil Sjæls Ufred, Pinefuld Samvittighed.

5. Vee mig nu gjeldbundne Fange, Som i Sjæl og Hjærte bange, Skyldig er ti tusind Pund; Vær forsagt om al Mistund. Vee om Gud vil gaa i rette Og sin Domstol mod mig sætte; Jeg var borte og forspildt Evig fra Guds Raade Vilt.

(4)

6. Bee mig! at jeg saa har syndet, Bee mig! at jeg saa har yndet Satans Lyst og Lue-Kram; Til en Spot og evig Skam; Bee mig at jeg saa forvildet har min Salighed forspildet, Bee mig da mit syndig Kjød, Blev til Verden syndig født.

7. Nu vil Verden mig udstøde, Nu er Døden mig imøde, Nu er Mennesker mig fjed, Nu er Himmelen mig vred, Nu er Synden mig paa Skuldre, Dømmen mig i Hjertet buldre; Loven truer Straf og Baand, Satan viser Baal og Brand.

8. Hvor skal jeg saa Gønst og Raade? Som er stædt i Sjæle-Baade, Hvor er Redning Raad og Trøst? Mod min Sjælebræk og Bryst; Hvo kan mine Saar forbinde, Hvor er Salven til at finde, Som min Sjæl kan gjøre glad? Den er ei i Geliad.

9. Nu jeg seer hvor jeg har levet, Synden som jeg har bedrevet, Blevet er min Sjæle-Død; I en evig Afgrunds Nød, Satan har min Sjæl borttranet Dg mig Pinestien banet, Helved = Svælget aabnet staar; Jeg til Fals paa Bredden gaar.

10. Hvo vil mig nu Redning gjøre, Hvo vil mig nu Frelse føre? Jorden kan ei hjælpe mig, Himlen vil ei boie sig, Alle tier til min Jammer, Ingen mig med Trøst annammer; Himlen vil ei vred udstrakt, Jorden kan ei for Afmagt.

11. Hvo vil nu min Sag erklære Dg i Retten for mig være Procurator i min Sag Paa Guds store Bredens-Dag; Ingen agte vil min Plage, Ingen høre vil min Klage, Ingen ynke vil min Nød Dm min Sjæl i Vølen flod.

(5)

12. Nu er jeg paa begge Sider Alemt i Sjæls og Legems Dvider, Sjælen er i Farested; Legemet af Svagthed fjed, Alderdom sit Drag udstede, Lonlig Harm og Haanligheder, Hjertenag og Sinds Fortrød Trykker mig i Graven ned.

13. Hvor skal jeg mig nu henvende? Ingen mig i Verden kjende, Himlen er mig gram og vred, Jorden er mig træt og fjed, Jeg er som en Hind forjaget, Plat forsagt og nær forjaget, Klagesul og Sammersang, Falder jevnt min Levegang.

14. Ingen Dag forbi gaar over, Ingen Nat jeg rolig sover, Ingen Time ingen Tid Stille vil min lønlig Strid, Naar sig andre rolig hviler, Grim og Graad mig overiler, Jammer Bee Melancholi, Ingen Time gaar forbi.

15. Vel kan tænkes undertiden Lystighed at lene Striden I Plaseer og Tidsfordriv, Men den Leg gjør Sjælen stiv, Hjertet strax i Suk udsættes Dg al Lyst af Sindet slettes, Saa jeg nyder ingen Fred, For en tung Samvittighed.

16. Nu vil Satan mig inbilde, At min Bod er alt for silde, Synden er for længe brugt; Naadedøren er tillugt, Gud vil ingen Synder høre, Som saa lang Tid inden Døre har haft Synden usfortrødt Gud og Himlen fra sig stødt.

17. Saa kan Satan Buen spænde At han Kappen veed at vende Hvor han Vindens Fart forstaar Til han Sjælen fangen faaer, Først i Synden tryg og sikker Saa forsagt i Mishaaes Strikker, Begge Helved-Stien kjendt, Himmelveien er forment.

18. Sorte Satans Hund fortræden, Duebrand af Pinefleden, Helved Kong Apolon Afgrunds Engel Abaddon, Giv din Løn var Svovelstøvet For hver Sjæl som du har røbet, Drage rød du Gloen-Gast, Giv du sad i Pinen fast.

19. Faa dig Skam du faldne Engel, Mattens Mørk og Morderhengel, Vær du til en Ureflig; Satan ja! Gud straffe dig, Du en Ulv i Faareklæder, Belial i lyse Kinder, Til et Glimt af Gløds du vær, Synes det du aldrig er.

20. Men hvor skal jeg mig nu vende? Drog jeg hen mod Jordens Ende, Eller til det længste Hav Blev jo Helvede min Grav, Paa paa Himmelen min' Beie Paa i Helvede mit Beie Hvor jeg var jeg skjultes ei, Alsteds er Guds Alfarvei.

21. Er her nu ei Hjælp at vente, Er her ingen Trost at hente, Er her ingen Raad at faa, Ingen Medning til at naa, Er Guds Raade Kilder tørre, Er der Laas for Himlens Døre, Er min Evighed bered I den mørke Pinefled.

22. Skal jeg nu en Kains Broder Drufne mig i Misshaabs Floder, Skal jeg gribe Sværd og Kniv At forforte selv mit Liv; Skal jeg søge Neb og Strikfe I mit Blod min Dom at drikke, Dg som en Chicajot, Hænge mig et Verdens Spot.

23. Skal jeg nu mit Liv affjære, Skal jeg plat forskudte være, Skal jeg i min Syndestand Skyldig dø en Helvedbrand; Skal mit Liv med Jammer endes Dg min Sjæl til Pinen sendes, Naar den af sit Legegum far Aldrig for langt bedre var.

24. Skal jeg nu med Skam henføres Til det Sted hvor evig høres Hølen Jammer Af og Bee, Skrig og Benedidelse? Skal jeg saa i Spot geraade Evig Klemt i Guds Unaade, Under Bredens Tordenslag, Vandende min Fødedag.

25. Skal jeg nu fortviblet vanke I de Lande Satan dranske? Værm af Herrens Bredes Dom, Spændt i Vanhed's Bolt og Bom; Skal min Sjæl med Skam borttræde Paa det grumme Afgrunds Stræde? Med den Helved-Prinssepal, Hornebragen Belial.

26. Nei! o nei! min Sjæl vær stille, Plat forsagt er Kains Grille Dg et Selv-Forrøderi, Satans Digt og Phantasi; Ingen kan med Sandhed sige Nogen udluft fra Guds Rige Som har søgt med fast Tillid, Raade her i Raadens Tid.

27. Fromme Fader! Hjælp i Nøden, Du som gav din Søn i Døden, Faldnes Frelser og Forlig Mellem Syndere og dig, Du har haft et gunstigt Minde, At du aldrig nogenfinde, Har begjert en Synders Død, Det er Syndres Trost i Nød.

28. Herre Gud! hvad kan det nytte Om du nu mit Støv vil støtte Til en plat Fordærvelse, I det dybe Helvede Hvor var da dit Hjærte omme Dg din' dyre Raade-Stømme? Hvor blev da dit Misfunds Hav Dg det Haab som du mig gav.

29. Kan mit Støv Umbending gjøre Kan mit Muld din Lov udføre, Kan jeg i de mørke Land Tanke paa min Skabermænd? Nei min Grav er uden Tanke, Ingen Tak i Pinen vanke, Graven er et tankløst Skjul, Polen er et takløst Hul.

30. I de mørke Afgrunds Stier Er kun Af og Melodier, Aften-Suk og Morgen-Sang, Sammer Hølen Skrig og Skrang, Tændegnidfel Graad og Klage, Vandet Nar og liges Dage, Er den Tak i Helvede Dig af de Fordømte See.

31. Skal min Sag til Doms nu stande Blev min Løn: i Luen lande, Af min sorte Syndestand Dndskabs Sø og Farevand, Har jeg vandret uforvarlig Dodsens mørke Stier farlig' Ventes kan til Lossment, Mørket naar min Reis' er endt.

32. Om for Retten ei gif Raade Stod jeg i den værste Raade, Jeg var ude som et Lys Borte som et knaset Kruus, Himlen udstød, Helved svævig Indeluk i Pinen evig For min Synd og Dndskab led, Legems Lyst og Skamsfuldhed.

33. Fyretlybe Bedringsdage Stod for Ninibe tilbage I Dmbevendelse og Bod, Da de sig ombvende led; Men hvor mange Bods Terminer Mange Aars opstegne Linier Har jeg haft til Bedrings Frist, Men hvor er min Bedring vist.

34. Et Nar gaar et andet kommer, Host og Vinter, Vaar og Sommer, Solen gaar sit Dmgangssvøb Hver Dag strækker Livets Vøb Men jeg bliver alt den samme Som min Syndelyst opamme Inden Hjerte Bryst og Barm Til min lønlige Suk og Harm.

35. Men o store Nøds Forbarmer I en Hast dig ei forbarmer Dver mig syndfangne Træl, See i Raade til min Sjæl Som din Son saa dyrt betalte, Da Hans Liv i Døden dvalte, Det gjaldt Ham ei Suld og Guld Men en Smerte pinefuld.

36. Vil du kaste mig for Næsen Mit Uheld og Syndevasen, Sort og Skarrod maa jeg staa For din Domstol bleg og blaa; Det gif mig som Bryllups Gjakten, Skarnt Klæd paa Grefakten, Jeg var solgt med Liv og Sjæl, Satan hen til evig Træl.

37. Da jeg gif i Nattesvalen, Saa du vel min Bei i Dalen, Hos det sorte Sihors Vand, I de mørke Meribs Land. Skal' din Ridfærthed behage, Alt hjemsoge Baalims Dage; Drog jeg fra mit Synde-sværm, Giften af dit Bredes Barm.

38. Men o Misfundsbedens Fader! Sæt min Sigt paa Livsens Gader, Lad mig paa den smale Sti Middeveien fare fri; Lad din Haand mig Bistand gøre, Lad din Haand mig Hjælp tilføre; Vend, o Gud! mig om til dig, Vend mig om saa vendes jeg.

39. Giv o Gud! jeg stadig bliver Ved det Haab du mig indliver; Paa din dyre Lofsters Ged Falder jeg i Støvet ned, Milde Misfunds fromme Fader, Som din Skabning aldrig hader, Sog dog op dit tabte Faar Som forvildet i Marken gaar.

40. Lad mig Ulven ei forjage, Kald dit Sula-mit til bage, Hent igjen Lorychama Som er dig bort-loben fra, Giv Nychama det hun haaber, Hun som Raade, Raade raaber, Sig Soammi du min Brud! Svare hun min Hjælpens Gud.

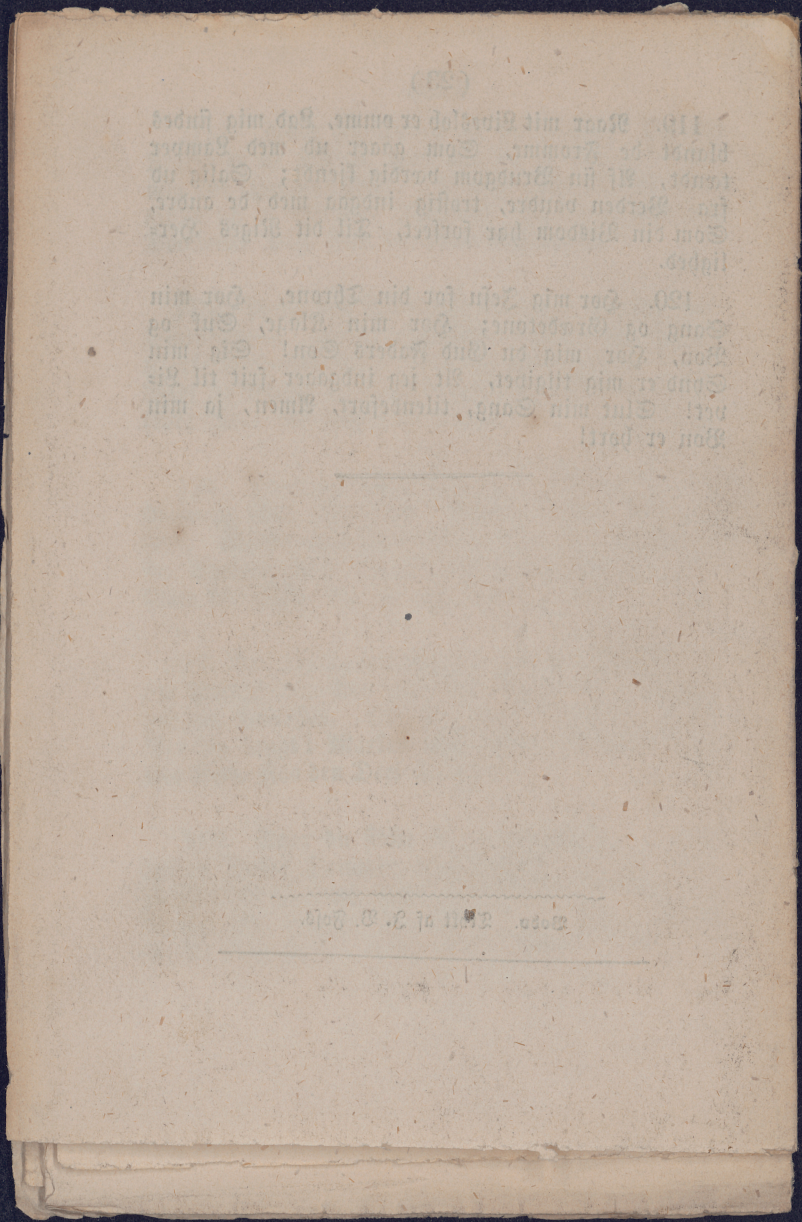
41. Al Misgjerningers Forlader, Al Barmhjertighedens Fader, Gaf ei med min Sjæl til Dom! Red dit Barn o Fader from! Tænk din Son min Synd har baaret, Dog jeg syndig Son forloret Har forspildt min Børneret Trodsig med et ondt Forsæt.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

0

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70

Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is illegible due to its low contrast and orientation.

Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is illegible due to its low contrast and orientation.